

ка, нѣма хартия, линията ступена и много други причини му бъркали да пише.“ Но нито едно отъ горнитѣ нѣща не му помогна: майка му го принудила да сѣдне и да работи. Но и той не работилъ дълго врѣме. Скоро взелъ да се прозява, замюслювалъ се и най-послѣ заспалъ. Майка му забѣлѣзала всичко това, но си прѣмълчала: поклатила глава и го оставила да спи.

Въ това врѣме котето скочило отъ печката и почнѣло да бѣга изъ къщи. По столоветѣ котето се покачило и на масата. Но нещешъ ли краченцето му хопъ въ мастилото. И съ това краченце то исписало на Димовитѣ тетрадки такива фигури, каквито и най-опитниятъ рисувачъ не би измислилъ. Най-послѣ котето си свършило работата, скочило отъ масата и отишло да си чисти оплесканото си краченце.

Слѣдъ нѣколко врѣме Димо се събудилъ: истрива си очитѣ, гледа тетрадката си и не може да се начуди, кой е исписалъ тѣзи фигури по тетрадката му. Най-сѣтнѣ взелъ да плаче, но на този му плачъ никой не можалъ да помогне.

„Напраздно се оплаквашъ,“ казала майка му съ смѣхъ; „тебе не ти се искаше да си напишешъ урока самъ, но котето те съжали и го написа вмѣсто тебе.“

---